

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **H. H., narozen ....., státní příslušnost ....**
t. č. v .....

zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**
sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2019, č. j. KRPB-10720-19/ČJ-2019-060022-Z,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Organizaci pro pomoc uprchlíkům, z. s., se sídlem Kovářská 4, Praha 9, **s e n e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v soudním řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 11. 2. 2019 (doručenou soudu následujícího dne) domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2019, č. j. KRPB-10720-19/ČJ-2019-060022-Z (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 33 dnů, tj. od 13. 1. 2019 do 14. 2. 2019, a to za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“).
2. Podle napadeného rozhodnutí žalovaná na základě kontroly osádky zastaveného vozidla zjistila, že žalobce dne 13. 1. 2019 neoprávněně vstoupil a pobýval na území České republiky, neboť lustrací v policejních evidencích nebylo zjištěno, že by žalobci bylo vydáno vízum nebo oprávnění k pobytu na území České republiky. Žalobce předložil pouze dokument týkající se podání žádosti o azyl v ..... Žalovaná dospěla k závěru, že v případě žalobce jsou dány důvody pro zahájení řízení podle nařízení Dublin III, v rámci kterého bude dle žalované s největší pravděpodobností rozhodnuto o předání žalobce do Rumunska či Řecka, neboť v těchto členských zemích žalobce požádal o mezinárodní ochranu a jsou tedy zeměmi příslušnými k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Dle žalované je však s největší pravděpodobností příslušnou zemí ..... Žalovaná dále na základě podání vysvětlení žalobcem dospěla k závěru, že v případě žalobce existuje nebezpečí útěku, neboť žalobce v České republice zůstat nechce, chce odjet do ....., přičemž do ..... se vrátit nechce. Žalobce zároveň nedisponuje finančními prostředky potřebnými pro obživu a ubytování a adresu místa pobytu zde nemá. Dle žalované žalobce svým jednáním prokázal, že nehodlá respektovat právní předpisy upravující vstup a pobyt na území EU. Na základě těchto skutečností taktéž žalovaná uzavřela, že v případě žalobce by nepostačovalo uložení zvláštního opatření. Žalovaná se dále zabývala tím, zdali je předání žalobce potenciálně možné a zdali nebude nepřiměřeno zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. V České republice žalobce nemá žádné rodinné vazby ani jiná pouta, je zde poprvé. Žalované taktéž není známo, že by Ministerstvo vnitra ČR či jiný ústřední orgán státní správy nebo některý z výkonných orgánů EU vydal závazné rozhodnutí, dle něhož ..... nedodržuje minimální standardy ochrany základních lidských práv. Stejně tak žalované není znám žádný rozsudek Soudního dvora EU, ESLP či některého českého soudu, z něhož by bylo jednoznačně patrné, že by v ..... docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů o azyl, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Co se týče Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, aktuálně nepožaduje, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do ..... Žalobce ani takové konkrétní důvody nemožnosti návratu do ..... neuvedl. Tato tvrzení žalovaná podpořila několika dalšími zdroji – World Report vydané Human Right Watch, Výroční zpráva EASO, informace rumunské nevládní organizace Generatie Tanara Romania, databáze EUROSTAT, informace neziskového výzkumného centra Global Detention Project a Informace Ministerstva vnitra, ze dne 5. 4. 2018. Při stanovení doby zajištění přihlédla žalovaná k předpokládané složitosti přípravy předání žalobce, jedná se zejména o lhůtu jednoho měsíce, ve které Ministerstvo vnitra ČR podává příslušnému státu žádost o převzetí cizince. Dle žalované tato lhůta počíná běžet ode dne nalezené shody v systému

Eurodac, tedy od 14. 1. 2019. Žalobce byl zajištěn dne 13. 1. 2019, od tohoto dne je počítána lhůta k zajištění podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

3. Žalobce žalobou brojí proti napadenému rozhodnutí, neboť žalovaná nedostatečně zkoumala, zda v zemi, do které má být žalobce předán, nedochází k tzv. systematickým nedostatkům v azylovém řízení. Zprávy, na které žalovaná poukazovala, nedokládají, že by azylový systém v ..... nevykazoval systémové nedostatky. Žalovaná uvádí název organizace, web a informaci, že zprávu prostudovala a v žádném z těchto veřejně dostupných zdrojů nezjistila informace o tom, že by byly zjištěny systematické nedostatky v rumunském azylovém řízení. Uvedené zhodnocení dle žalobce není dostačující. Žalovaná rovněž v případě hodnocení reálnosti předání do členského státu pouze poukazuje na statistiky z roku 2015, z nichž nelze zhodnotit, zda bude předání realizovatelné. Je nutno zdůraznit, že se jedná o statistiky staré 4 roky.
4. Dále žalobce poukázal na to, že situace žadatelů o mezinárodní ochranu je v ..... nadále nepříznivá. Vychází především ze zpráv US Department of State ke stavu lidských práv v ..... za rok 2017, Informace dostupné z Asylum Information Database z 2. 7. 2018 a Zprávy Asylum Information Database ke stavu rumunských detenčních zařízení za období 2016 – 2017.
5. S ohledem na skutečnost, že žalovaná porušila v řízení zákonná ustanovení § 129 a § 129a zákona o pobytu cizinců, čl. 5 odst. 4 Úmluvy, čl. 3 odst. 2 a čl. 28 nařízení Dublin III a § 68 odst. 2 a 3 správního řádu, žalobce navrhl, aby soud rozsudkem napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalované.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě zopakovala argumenty stejné jako v napadeném rozhodnutí a uvedla, že žalobce nesdělil žádné konkrétní okolnosti, které by mu bránily v návratu do ..... Podle žalované rumunský azylový systém netrpí závažnými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, a že předpoklad pro předání žalobce v době jeho zajištění je reálný.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

7. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
8. Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
9. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci.

10. Dne 13. 1. 2019 provedla žalovaná na základě oznámení IOS Brno na dálnici D2 kontrolu osádky ....., které bylo již zastaveno za pomoci hlídek Policie Slovenské republiky a hlídky Policie ČR, dálničního oddělení Chrlice. V tomto vozidle se mimo řidiče nacházelo 8 cizinců, kteří k prokázání totožnosti předložili dokumenty týkající se podání žádosti o azyl v ....., Lustrací v policejních evidencích bylo zjištěno, že cizincům nebylo vydáno vízum ani oprávnění k pobytu opravňující je ke vstupu a pobytu na území České republiky. Vzhledem k uvedenému byli cizinci téhož dne zajištěni a eskortováni k dalšímu opatření. Na základě otisků žalobce byla v systému Eurodac nalezena shoda.
11. Dne 14. 1. 2019 byl se žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení, v němž uvedl, že .... opustil 24. 2. 2018. Z .... odletěl do ....., odkud za pomoci převaděčů připlul na člunu do ....., kde jej chytila policie a zůstal zde asi 9 měsíce. Z .... pomocí převaděčů pokračoval před ..... do ..... a dále do ....., kde strávil 2 – 3 dny a potom byl dodávkou odvezen na ..... hranici, kterou překročil opět za pomoci převaděče. V ..... byl kontrolován policií, vrátili ho zpět do ....., kde byl odvezen do tábora pro uprchlíky. Za pomoci převaděče se opět dostal k .... hranici. V ..... pro ně mělo přijet domluvené auto, které se ale nedostavilo, tak stopem zastavili vozidlo, jehož řidič za cestu nic nechtěl a slíbil, že je odveze do ..... Do auta jich nastoupilo celkem osm. Uvedené vozidlo bylo následně kontrolováno v České republice. O tom, že je žalobce v České republice, nevěděl. Cestovní doklad mu vzal převaděč v ..... V Rumunsku jej zaevidovali jako žadatele o azyl. Je to jeho první cesta do EU. Cílem jeho cesty bylo ..... Zpátky do ..... se vrátit nechce.
12. Krajský soud v první řadě uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož relevantní judikatury.
13. Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III platí, že „[z]ajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

14. Podle ustanovení § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
15. Podle ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾ nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾ přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
16. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnula a zároveň dostatečně konkretizovala jednotlivé procesní kroky, jejichž cílem je předání žalobce do ..... Žalovaná popsala předchozí jednání žalobce, na jehož základě dospěla k závěru, že u žalobce i nadále hrozí reálné nebezpečí útěku, jelikož žalobce se odmítá vrátit na území ....., neboť po propuštění z území České republiky chce pokračovat ve své cestě do .... navíc není sousedním státem České republiky, čímž je zcela pochopitelně samotná realizace předání značně ztížena.
17. Stěžejní okruh námitek žalobce spočíval na absenci posouzení realizovatelnosti předání s ohledem na stát, do kterého má být žalobce přemístěn, a existenci systémových nedostatků azylového řízení v tomto státě. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, formuloval ve výrocích I. a II. následující závěry: „*Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.*“ Mezi překážky ve smyslu nyní citovaného usnesení je třeba zařadit i systémové nedostatky azylového řízení (srov. čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III).
18. Skutečnost, že státem, jenž bude příslušný k posouzení azylové žádosti žalobce, je ....., žalovaná dovozovala ze shody otisků prstů s jinými sadami otisků v systému Eurodac.

Záznamy o vyhledávání a shodě jsou součástí spisového materiálu. Vyplynulo tak, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v ....., proto je tento stát povinen žalobce převzít na své území. Záznam ze systému Eurodac přitom představuje hodnověrný důkaz o vedeném řízení o udělení mezinárodní ochrany a žalobce sám přiznal, že jej v ..... zaevidovali jako žadatele o mezinárodní ochranu. V rámci předběžného posouzení příslušnosti tak nevyvstaly žádné okolnosti, které by případně mohly založit příslušnost jiného členského státu.

19. Krajský soud dále poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 73/2017-29, dle něhož má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán, existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Rozšířený senát také zdůraznil, že společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Je tedy vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí. Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [blíže viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech C-411/10 a C-493/1, N. S. a další, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003 (tzv. nařízení Dublin II), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy]. Tak tomu může být při závažných excesech, nárazových či naopak dlouhotrvajících nedostacích v azylovém systému nebo v případě, že s ohledem na konkrétní okolnosti hrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení již samotným přemístěním žadatele.
20. Z obsahu spisového materiálu krajský soud ověřil, že žalobce ve správním řízení žádné námítky ohledně systémových nedostatků azylového řízení v ..... (případně jiného členského státu) nenamítal. Žalovaná se i přes tuto skutečnost touto otázkou výslovně v rozhodnutí zabývala a dospěla k závěru, že ..... je z tohoto úhlu pohledu bezpečnou zemí. Předběžnou úvahu o tom, zda neexistují systémové nedostatky v azylovém řízení v ....., však učinila, a to na straně 5 až 7 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedla, že jí nejsou známy žádné informace či rozsudek soudu nebo konstatování Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či některého vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývaly systematické nedostatky v azylovém řízení v ..... Dále poukázala na to, že Ministerstvo vnitra jako příslušný orgán k předávání žadatelů o azyl do ..... běžně provádí. Z úvah žalované je tak zřejmé, že se otázkou případných systémových nedostatků zabývala a shledala, že nic nenasvědčuje tomu, že by takové existovaly.
21. Rozšířený senát dále uvedl, že bude-li otázka systémových nedostatků v azylovém řízení namítnuta poprvé až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění, bude obecně platit, že krajský soud si v takovémto případě nejprve musí učinit úsudek o důvodnosti této námítky. Dospěje-li k závěru, že o existenci systémových nedostatků panují ve vztahu ke konkrétnímu případu důvodné pochybnosti, bude namíste rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Dospěje-li soud k závěru, že

systémové nedostatky jsou v konkrétním případě skutečně naplněny, rozhodnutí správního orgánu zruší pro nezákonnost.

22. Krajský soud v daném případě nezjistil žádné pochybnosti či dokonce existenci takových systémových nedostatků v azylovém řízení v ....., které by bránily přemístění žalobce do této země. Ze správního spisu nebylo nikterak zjištěno, že by v Rumunsku od zahájení správního řízení, tj. od ledna tohoto roku, začalo docházet k systematickým nedostatkům v otázce azylového řízení, které by sebou nesly riziko nelidského a ponižujícího zacházení, čímž by správnímu orgánu vznikla povinnost opětovně přezkoumat zjištěný skutkový stav v souladu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, jak namítal žalobce (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150).
23. Pokud žalobce namítá, jakým způsobem žalovaná pracovala se zdroji pro své posouzení otázky existence systémových nedostatků, krajský soud je toho názoru, že žalovaná poměrně jasně označila podklady pro svou úvahu. Žalovaná v souhrnu konstatovala, že z uvedených podkladů neplynou poznatky, které by zavdávaly důvod k závěru o existenci systémových nedostatků v rumunském azylovém systému. Žalovaná poměrně podrobně vysvětlila argumentaci statistickými údaji o vytíženosti azylového systému ..... v posledních letech, přičemž na jejím poměrování množství migrantů v letech 2015 až 2016 a nyní nelze spatřovat nic závažného. Zprávu Ministerstva vnitra ČR ze dne 5. 4. 2018, která podrobně popisuje fungování rumunského azylového systému, lze považovat za poměrně aktuální. Dle krajského soudu však nelze na žalovanou přesouvat důkazní břemeno ohledně prokázání neexistence systémových nedostatků v příslušném členském státě EU, kam má být cizinec předán (viz k tomu kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21). Uvedený nedostatek by znamenal zásadní vadu rozhodnutí o předání cizince a určení příslušného členského státu EU v dublinském řízení, avšak nikoliv v „jednoúkonovém“ řízení o zajištění cizince, kde funguje snížený důkazní standard, přičemž cizinec nemá žádnou možnost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit či navrhnout jejich doplnění.
24. V souhrnu k otázce vyhodnocení systémových nedostatků tedy krajský soud uvádí, že závěry žalované jsou přiměřeně podloženy citovanými zprávami, jejichž obsah žalobce přímo nezpochybnil, a tyto závěry jsou rovněž v souladu s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu, a to zejména rozsudky ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018-22, a dále ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21.
25. Na závěr žalobce poukázal na nepříznivou situaci v ....., kterou mají dokládat jím citované zprávy, konkrétně zpráva US Department of State ke stavu lidských práv v ..... za rok 2017, Informace dostupné z Asylum Information Database ze dne 2. 7. 2018 a Zpráva Asylum Information Database ke stavu rumunských detenčních zařízení za období 2016 – 2017. Dle krajského soudu tyto zprávy nemohou mít vliv na závěry učiněné výše a uzavírá, že nevypovídají o existenci závažných systémových nedostatků v rumunském azylovém systému. Lze poukázat na hodnocení Nejvyššího správního soudu obsažené v již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, které vyznívá tak, že „rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoli stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora EU za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky, nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu.“

26. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalované neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a ust. § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 téhož zákona. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, zákona o pobytu cizinců ani nařízení Dublin III, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
27. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
28. Ve výroku III krajský soud rozhodl o tom, že se nepřiznává odměna za zastupování Organizaci pro pomoc uprchlíkům, z.s., neboť jde o specializovanou právnickou osobu ve smyslu ustanovení § 35 odst. 5 s.ř.s., k jejímž činnostem patří poskytování právní pomoci uprchlíkům nebo cizincům. Jak je soudu z úřední činnosti známo, disponuje zástupce žalobce grantem z veřejných prostředků na úhradu těchto činností, a proto mu nebylo přiznáno právo na odměnu za zastupování v tomto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. března 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně